

Zprávy o estonském výjezdu TAPA 12 v létě 2012

Marie Bukáčková, KS Praha (27)

Tento rok se konal první misijní výjezd naší mládeže do Estonska. Zúčastnila jsem se dvou výjezdů v minulém roce a byla dost zvědavá na to, jak bude fungovat spolupráce s Pavlem a Irenou a s našimi teenagery. Od začátku přípravy výjezdu jsme měli nadstandartní podporu vedení našeho sboru. Podpořili nás nejen finančně, ale i modlitebně, povzbuzováním a podobně.

Čekala jsem, že na výjezdu uvidím Boží jednání, ale stejně jsem byla překvapená a moc povzbuzená ve vztahu s Bohem. Před výjezdem jsme se společně s lidmi z našeho sboru modlili za několik věcí: za dobrou spolupráci s estonskými křesťany, za to, aby tam byli také mladí lidé, za to, aby na plánované evangelizace chodili lidé, za dobré počasí a za to, aby nebyly žádné technické problémy a za vztahy v týmu. Myslím, že nepřeháním, když říkám, že všechny modlitby byly vyslyšeny. Ne jen většina modliteb, ale opravdu VŠECHNY. Po zkušenostech z evangelizací na ostrově Saarema jsem čekala, že místní křesťané budou k nám mírně nedůvěřiví a to se bude měnit jen pomalu k lepšímu. Jasně jsem to viděla na příkladu oslovování lidí na ulici a modlení se za ně. Křesťané z Tapy byli odvážní, při oslovování lidí byli nejdřív jen překladatelé, ale pak začali oslovovat lidi na ulici sami a nás k tomu už vůbec nepotřebovali. Byli k nám neuvěřitelně pohostinní a myslím, že se od nich máme co učit – alespoň já osobně určitě ano. Každý večer přišlo na evangelizace dost lidí, především dětí, ale postupně i více dospělých. Ve městě se rozkřiklo, že se u baptistů na zahradě něco děje a lidi už pak přicházeli sami. Velkým povzbuzením bylo, že každý z nás měl několik zážitků z toho, že se mohl modlit s někým na ulici nebo pozvat někoho, kdo pak večer opravdu přišel!

A vidět poslední den evangelizací tolik lidí, kteří se rozhodli pro život s Ježíšem, bylo úžasné. Moc bych si přála zažívat tohle víc a hlavně se modlím za to, aby k Ježíši přicházelo v Tapě čím dál tím více lidí. Připojím ještě svůj osobní postřeh, v Tapě mluví zhruba polovina lidí rusky. Při zvaní jsme šli vždy spolu nějaký Čech a Estonec, který překládal do estonštiny, ale neuměl rusky. Když jsme narazili na někoho rusky mluvícího, bylo to spíš na nás Češích se s ním nějak dorozumět. Rusky neumím vůbec, ale celý rok předtím jsem učila v Praze česky ruské manžele, a pochytala tak neplánovaně celkem dost ruských slov, která mi pak v Estonsku dost pomohla. Mohla jsem vidět, jak si Bůh použil i takovou maličkost.

Myslím, že můžu mluvit za celý tým, když řeknu, že jsme nesmírně vděční Bohu za to, co jsme mohli zažít a za všechny, kteří se za nás a za Estonsko modlili. Bez těchto přímluvců, kteří nejsou vidět, bychom těžko zažili takové věci!

Sára Vávrová, KS Praha-Východ (24)

Do misie se nejprve seje, a teprve pak se může sklízet. My jsme se dostali už na pole, která jsou dle mého názoru připravena ke žni, alespoň část. A nejen to, Bůh nám na tomto výjezdu moc poželal. Už při přípravách, když Pavel rozhodoval kam pojedeme, při vytváření týmu. Kromě Pavla a Ireny Neústupných nás jelo deset mládežníků z KS Praha – 5 holek a 5 kluků a další dvě holky z Ostravy a od Domažlic. Bůh nám žehnal vlastně během celého výjezdu.

Jsem ráda, že jsem se na těch deset dní rozhodla a jela jsem. Zpočátku jsem měla strach, jaké to bude, nevěděla jsem, zda si sednu s lidmi z týmu. Měli jsme celkem slušný chválicí tým, holky co vytvářely dětské programy, skupinu věnující se scénkám, ale zároveň jsme dokázali najít jednotu a dělat věci společně. Moc se mi líbilo, že jsme se všichni dokázali naučit společný tanec. Trochu strach jsem měla i z programů, přišlo mi, že jsou nepřipravené a nedotažené a že si spíš říkáme, tak to nějak dopadne...

Nakonec to vše dopadlo nad mé očekávání. První dny jsme v domě v Karitse strávili intenzivní přípravou a to jak duchovní, tak tou praktickou, a první setkání s místními Estonci v Tapě uká-

zalo, že spolupráce bude dobrá. Jaké bylo mé překvapení, když se z nich vyklubali milí a hlavně komunikativní lidé!

Nejzajímavější čas byl ten, který jsme strávili společně s Estonci v ulicích zvaním místních obyvatel na večerní evangelizace. Chodili jsme ve skupinkách kluk, holka a Estonec. Jsem relativně ostýchavá a na ulicích jen nerada někoho obtěžuji. A takoví jsou i Estonci. A tak mě překvapilo, když se nás naše estonská překladatelka zeptala, zda nechceme oslovit kolemjdoucí a nakonec je oslovovala ona úplně sama. Musím říct, že jsem se za někoho poprvé modlila na ulici a vůbec to nebyl špatný pocit. V Tapě je hodně obyvatel mluvících rusky. Ti byli oproti Estoncům otevřenější a děti mnohem živější. Také jsme jim jako Češi lépe rozuměli. Bylo pro mě povzbuzením vidět, jak reagovali na pozvání, a když jsme je pak viděli na programu, měla jsem velkou radost.

Samotné evangelizace byli úplně úžasné. Nejen že nám Bůh dal po celou tu dobu nádherné počasí, ale lidé přicházeli a poslouchali. Jak děti tak dospělí. Pro děti byly asi velkým lákadlem doprovodné programy, jako vyrábění, hry, tance. Dospělí, kteří přišli, popřípadě teenageri, byli určitě přitahováni tím, že jsme tam byli my, cizinci. Bylo vidět, že je zajímá, co se říká. Když jsem uslyšela, že druhý den po výzvě vydala jedna žena svůj život Ježíši, měla jsem pocit, že to co v Tapě děláme, má vážně smysl!

Poslední den evangelizací se promítal film Ježíš, verze pro děti. Říkala jsem si, co se asi bude dít, až na závěr bude řečena výzva k přijetí Ježíše. Byla jsem na ruské verzi, a jak jsem již zmínila, ruské děti jsou živější a tak tam pořád někdo pobíhal, šustil, povykoval. Jako technik u filmu jsem s tím nemohla mnoho dělat. A tak jsem se modlila, aby to přestalo, aby se děti uklidnily a nerozptylovaly ostatní, kteří film sledují. Doopravdy, na závěr filmu a následnou výzvu bylo ticho. Takové ticho, že bylo slyšet ty, co výzvu opakovali. Ten den opakovali modlitbu přijetí asi 4 starší lidé a něco okolo 30 dětí!

Jsem ráda, že jsme mohli pomoci našim estonským sourozencům. Při závěrečných svědectvích zaznělo, že v Tapě chtěli několik posledních let udělat příměstský tábor, protože neměli síly na klasický, který dřív pořádali. Ale jejich síly nezbyvaly ani na toto. A do toho přišel Pavel se svou nabídkou a oni ji přijali. Tak jsme tam mohli mít 3 dny evangelizací a programů pro děti. Některé věci lze udělat líc, či jinak. Hlavně ohlídat děti a lépe připravit oddělení mezi dětmi a dospělými. Hlavní ale je, že si nás Bůh použil a to jak pro povzbuzení místních estonských křesťanů, tak i nás služebníků z České republiky a Německa. Ale hlavně pro otevření srdcí obyvatel Tapy. Doufám, že to byl jen začátek naší služby tam.

David Ptáček, KS Praha (19)

Estonko - už při pomyšlení na tuto zemi jsem byl naplněn nedočkavostí a očekáváním. Proč očekáváním? Jednoduchá odpověď - protože jsem se účastnil prvního misijního výjezdu mládeže KS a velmi jsem se těšil na to, co skvělého pro nás Bůh připravil. V čele našeho týmu stála Marie Bukáčková a energetičtí manželé Pavel a Irena Neústupní.

Z letiště v Tallinnu jsme jeli autobusem a později auty do malé vesničky jménem Karitsa. Tam na nás čekal nádherný, starý panský dům. V něm jsme se ubytovali a bydleli dalších 9 dní. Tento dům se stal naší základnou, kde jsme nacvičovali programy, jedli, spali, povídali si a chválili Boha.

V neděli jsme se v kostele v Tapě poprvé setkali s estonskou křesťanskou mládeží. Tito lidé naprosto předčili jakákoliv moje očekávání. Po zhruba týdnu, který jsme společně prožili, jsem měl pocit, jako bych je znal odjakživa. Spolupráce s nimi probíhala naprosto hladce, vždy byli ochotní pomoci a podíleli se na všech evangelizačních aktivitách.

Dohromady jsme měli 3 evangelizační programy na ulici, tedy spíše v zahradě jednoho domu. Celé dopoledne jsme nacvičovali a měli čas s Bohem a po obědě, o který se postarala Irena a zrovna určená služba, jsme vyrazili do Tapy. V Tapě jsme měli společný čas chval a uctívání s

našimi kamarády Estonci a poté jsme vyrazili do ulic. Tapa není velké město, má okolo šesti tisíc obyvatel, takže nebyl problém ho prošmejdít a pozvat lidi, které jsme potkali, na náš program nebo se za ně s jejich svolením pomodlit. V šest hodin nám začínala výtečná večeře, tu nám Estonci podávali u nich v kostele. A o hodinu později jsme šli na scénu. No, vlastně pod rozměrný stan, tam totiž naše evangelizace probíhaly. Samotný program obsahoval tance, scénky, chvály, sólo písně, svědectví a hry; toto vše bravurně moderoval Tobiáš Hrabec. S překladem byl občas trochu problém, protože se překládalo z angličtiny do estonštiny a ruštiny.

Na druhou a třetí evangelizaci přišlo mnohem více lidí než na první a dokonce se našli lidé, kteří absolvovali všechna tři setkání. Úplně nakonec se pustila dětská adaptace filmu Ježíš a poté následovala výzva na přijetí Pána Ježíše Krista. Na tu reagovalo asi 30 dětí rozličného věku. Dospělých v Ježíše uvěřilo myslím 5, což je úžasné, protože naše programy byly cíleny spíše na děti.

Po celou dobu našeho pobytu byla velmi zřejmá modlitební podpora z České republiky. Uvedu jednoduchý příklad: než jsme odjížděli byly všechny předpovědi počasí velice špatné, samý černý mráček. Ale my jsme na evangelizacích měli jenom sluníčko a když jednou zapršelo, pomohlo to lidem přijít do stanu a být blíže následující scénce (již těsně před začátkem scénky déšť ustal a na výzvu, která následovala poté, reagovali dva dospělí lidé). Dále jsme neměli velké technické potíže ani spory, či jiná protivenství. Takže opravdu děkuji těm, kdo jste se prostřednictvím modliteb zapojili do tohoto Božího díla!

Ve zbývajících dnech jsme podnikli výlety k moři, na starobylý Rakverský hrad a do Tallinnu. Osobně hodnotím celou misijní cestu velice pozitivně, poznal jsem nové křesťany, novou zemi, pracoval na Pánově žni, známé lidi poznal trochu jinak a samozřejmě zažil velké věci s Ježíšem!! Proto pevně věřím, že se stanou mládežnické misie běžnou součástí života našeho sboru a povzbuzuji tímto všechny, kdo o misii přemýšlíte, neváhejte a pokud budete mít možnost se nějaké misie účastnit rozhodně ji nepropáste.

Jsem Bohu nesmírně vděčný za možnost se tohoto výjezdu zúčastnit a jsem vděčný i Pavlovi a Ireně Neústupným za jejich elán a oddanou službu Bohu. Kéž do Estonska přijde probuzení.

Katka Floryková, KS Ostrava (19)

Od 6. do 16. 7. 2012 jsme byli v Estonsku s českým týmem z Prahy, jedna účastnice byla z Domažlic a já z Ostravy. Myslím, že to byl požehnaný čas od Pána. První a druhý den jsme připravovali hry pro děti a nacvičovali tance a dramata pro evangelizace. Druhý den jsme se jeli podívat do Tapy, do města, kde měly evangelizace probíhat. Seznámili jsme se tam s dvěma místními církvemi a hodně jsme se modlili a vyprošovali požehnání pro nadcházející dny. Další 3 dny jsme pořádali evangelizace ve stanu u metodistické kaple. Vždycky brzo odpoledne jsme se hodně modlili a potom vyrazili do ulic Tapy, abychom zvali lidi na večer. První den to bylo lehké, protože to byla novina a nikdo to nevěděl. První den přišlo hodně lidí, asi tak 50, hlavně hodně dětí. Měli jsme připraveny nějaké tance a chvály a krátké scénky. Myslím, že se to lidem docela líbilo. Potom měl slovo jeden místní pastor. Když tento den skončil, byli jsme všichni rádi, že přišlo tolik lidí a že nepršelo (mělo totiž celý výjezd podle předpovědi pršet a být zamračeno).

Druhý den jsme zase dopoledne nacvičovali a potom jsme vyrazili do Tapy. Lidi o té večerní evangelizaci už ale většinou věděli, takže jsme jim to jenom tak trochu „připomínali“ a hlavně jsme nabízeli modlitby. Trochu jsme měli problém s komunikací s Rusy. Těch tam totiž bydlí hodně a mladí Estonci, kteří chodili s námi, většinou rusky neuměli. Přece jenom jsme to nějak rukama a nohama zvládli. Večer zase byla evangelizace ve stanu. Zase jsme měli připraveny nějaké nové scénky a tance. Vzali jsme pak děti a nechali dospělé s kazatelem. Vyprávěli jsme jim příběh o Davidovi a Goliášovi a potom s nimi dělali různé výtvarné akce (nafukování tvarovacích balónků, malování na obličej barvami - to jsme museli nakreslit asi 20 spidermanů, a malování na malé skleněné svíčky). Myslím, že to taky mělo u dětí úspěch a že jsme se navnadili, aby přišly zítra znova. Ještě musím zdůraznit, že tam nebylo 10 nebo 20 dětí, ale rovnou 30-40. To nikdo z nás nečekal, ale bylo to super. Jsem za to moc ráda.

Poslední den byl vyvrcholením těch dvou předešlých. Když se všichni sešli, dospělí měli svůj program a děti se mohly zúčastnit miniolympiády. Přišlo asi 50 dětí z celé Tapy. Nakonec jsme jim promítali film Ježíš – ve dvou jazycích, rusky a estonsky. Bylo tak trochu těžké udržet jejich pozornost, ale stejně jsme se dopracovali ke konci filmu s výzvou k přijetí Ježíše. Když jsme se ptali, kdo se modlil, přihlásilo se celkem asi 30 lidí! To bylo úžasné! Všichni, kdo chtěli, dostali Bibli a nabídku, že můžou přijít v neděli do církve. Všichni jsme potom svorně chválili Boha za toto milosrdenství. Křesťané v Tapě byli hodně povzbuzeni do další práce pro Ježíše.

Další den jsme už neměli evangelizace, ale jeli jsme do Tapy za křesťany. Sdíleli jsme se a povídali si. Získali jsme nové přátele a spolubojovníky. Potom jsme se rozdělili do skupinek a modlili se za sebe navzájem. Tady k nám Bůh zase mluvil a bylo to úžasné. Povzbuzoval nás do práce pro něj a říkal skvělé věci. Mě osobně to hodně povzbudilo a myslím, že jsem nebyla sama. Další dny už jsme měli jako tým pro sebe. Jeli jsme se podívat na rakverský hrad, kde nás provedli kluci z Tapy. Jeden den jsme se jeli koupat k moři, to ale bylo hodně studené.

Za sebe bych řekla, že tento výjezd byl celkově hodně povedený a že tam Bůh hodně žehnal a pracoval. Líbilo se mi taky, že celý tým spolupracoval jako jeden muž a že jsme neměli mezi sebou žádné velké konflikty. Jestli to bude Boží vůle, tak určitě pojedou znova.

Marie Kunešová, Křesťanský sbor Domažlice (17)

Myslím, že tento výjezd byl přínosem jak pro obyvatele Tapy, kteří mohli zažít radost, zpestření prázdnin, někteří dokonce Boží dotek a příchod Ježíše Krista do jejich života, tak také pro estonské křesťany, kteří zažili povzbuzení, start do evangelizací a dobré společenství s námi a s Bohem. Toto společenství bylo i pro nás povzbuzením, ukázaním velikého Božího jednání, procvičením angličtiny a radostí.

Bůh vyslyší modlitby svých věrných! Před výjezdem byla předpověď na internetu samý mráček a kapičky, ale my jsme díky Bohu měli na všechny tři dny evangelizací krásné počasí. Pršelo jen na poslední den s Estonci, na grilování, ale to nevadilo, protože jsme byli ve stanu.

Druhý den evangelizací jsme měli v domě vedle stanu program pro děti, při kterém jsme měli mj. i malovat dětem obličej. Když jsem poprvé malovala motýla, kterého si z papíru holčička vybrala, vůbec jsem nevěděla, jak začít, jak to nakreslit tak hezky, jako je to na obrázku. Byla jsem trochu beznadějná, chtělo se mi utéct, protože jsem vůbec nevěděla, co s tím a myslela jsem si, že s tím nebude holčina spokojená, protože to není tak dokonalé, jako na obrázku. Pak jsem si ale uvědomila, že nějak to prostě nakreslit musím. Když mi Áňa řekla, že to je moc hezké, povzbudilo mě to, malování jsme všichni úspěšně dokončili a já se naučila improvizovat a poprat se s úkolem, na který zrovna nejsem připravená.

Velké finále evangelizací bylo také velmi požehnané. Vše vyšlo tak, jak mělo. Po programu se návštěvníci rozdělili na ruskou a estonskou část pro zkrácenou verzi filmu Ježíš. Byla jsem u estonské části a při sledování filmu jsem se modlila. Když tento silný film skončil, začala Külvi, manželka pastora baptistického sboru, mluvit evangelium v estonštině. Věděla jsem, že bude výzva k přijetí Pána Ježíše, ale stále nikdo dopředu nepřicházel, nerozuměla jsem, jestli Külvi už výzvu říká, nebo ne. Modlila jsem se tedy celou tu dobu k Bohu za otevřená srdce a Boží jednání a pak už najednou dopředu přišlo asi 15 dětí, a tak mi došlo, že to už byla ta výzva. Den poté, když jsme počítali obrácené z obou skupin, ruské i estonské, jsme došli k číslu asi 30 dětí a 5 dospělých. Haleluja!

V dalším výjezdu bych se snažila víc využít čas s estonskými křesťany i být víc „efektivnější“ a rychlejší při roznášení letáčků a modlitbách na ulicích, abychom pozvali ještě více lidí.

Myslím, že je důležité, že jsme Estonce povzbudili v nadšení a že jsme se nebáli oslovovat lidi na ulicích, protože jsme úplně cizí a nedělá nám to takové problémy, takže pak i oni získali velkou odvahu a sílu oslovovat lidi.

Celým týmem jsem moc nadšená a jsem ráda, že jsem se do něj dostala a byla do něj přijata. Všichni lidi jsou opravdu super a hodně se od nich učím. Byli jsme sehaní. Tým z Prahy měl připravené scénky a písničky, do kterých nás v pohodě a s trpělivostí zapojili, mě i Katku z Ostravy. Všechny večerní programy mě moc bavily a líbily se mi. Výjezd mi přinesl duchovní zážitky s Bohem a radost, kterou nelze popsat slovy. Jsem vděčná, že jsem mohla poprvé evangelizovat a kdyby byl další výjezd, jela bych stoprocentně znovu!

Redakce: Go East, www.go-east-mission.net, srpen 2012.

Další články, fotky a krátká videa k výjezdu TAPA 2012 na tomto webu v kategorii [Misie v Estonsku](#)